

Dívám se na pohyblivé obrázky už 70 let.
Tentokrát dokonce za války u Brna se vlnily
olovělé fronty na listky do kina, nad kterými
přeletly stílejší bojové letouny SSSR nebo
bombardující letouny USA.

Dnes do mého pokoje vletají na obrazovce
a monitoru tvare barevné a akusticky
tvare téky houčích aut, vrážděných a
zdrogovaných těl, stíel, orgasmů,
choptění a skvěti.

Ale teď stále ztísem, jen lyrická hudba,
a ze stříbrného obleku přijíždí olovězí púvod
terdu na koních, rozpoznávám Jara Weicha,
Odricha Nového, Natašu Gollovou, Adinu
Mandlovou ... e vpuče na bílém hřebci
naš Aleš Cibulka mede na zdžitkovou
trásu svou stříbrnou úsi!

Uvedlme Frel

Adina Mandlová; DIAGNOSA X (1933)

Sotva se v kalendáři objevil předešlý text, dostal jsem celou řadu „zaručených“ informací, kde je **Adina Mandlová** pohřbena. Začal jsem je tedy prověřovat a ukázalo se, že jedna z variant je skutečně pravdivá. Někteří z vás mi napsali, že místem jejího posledního odpočinku je Blatná na Strakonicku. To mi potvrdili i v místní pohřební službě: „*Ano, paní Mandlová sem opravdu byla převezena z příbramské nemocnice, 18. června 1991 proběhla tady v Blatné kremace a 18. července 1991 byl proveden rozptyl jejích ostatků na místní rozptylové loučce.*“ Posléze jsem se dozvěděl, že zesnulí z Příbrami byli tenkrát opravdu vozeni právě sem, neboť Příbram nemá vlastní krematorium. Zjistil jsem i to, že rozptyl proběhl bez účasti, čili přítomen prý nebyl nikdo. Přála si to tak sama Adina? To už se nikdy nedozvíme. Každopádně místo, kam za ní můžeme zajet, už známe – Blatná, okres Strakonice.

433. Polocelek s Helenkou.

Velkým krokem vystoupí
na osvětlené estrádě,
Postaví se do nejprudší-
ho slunce, jde zvolna ja-
ko tanečnice. Rozpuštěné
vlasy urovnává vzad. Je
okrášlena kvítkem za pa-
sem i ve vlasech. V levé
ruce drží větvičku bří-
zy. Pohlédí se po temeni.

434. Polodetail Říši.

Je úžaslý.

435. Polocelek Helenky.

V krásném oblouku zatočí
rukou nad sebou a vystoupí
na špičky. A tak sobou
prudce zatočí do kolář,
vypjatá s chvějící se
krivkou těla.
Ptá se hráč.

Helenka:

Co su ?

436. Detail Říši.

Přemýšlí, hádá, neví.

437. Polodetail Helenky.

Zatočí se podruhé, po
třetí, rozhodí květy nad
sebe a v lešti kornvalinek,
orličků a románek dívá se
po sobě, jak je krásná.

Ptá se.

Helenka:

Co su ?

V prudkém zvratu těla,
kšticí jí šlehne po
zádech a padnou na
prsa.

438. Detail Říši.

Noví, Jen obdivuje.
Blíží se.

439. Polocelek Helenky.

Zdvíhá hlavu vzhůru,
vypne se proti slunci,
zasměje se šťastně,
vykřikne:

Helenka:

Víla. Já su víla .

Když jsem se před lety dozvěděl, že dorazí na jednu z vernisáží ve filmovém muzeu Milana Wolfa, reagoval jsem jako mnoho ostatních: „Pruner? Ale ten už přece dávno nežije! Vždyť už by mu muselo být přes devadesát!“ Nejenže opravdu dorazil, ale navíc vypadal skvěle. Dokonalý příklad toho, že muži nestárnou. Vzpomínám si na svou první (mírně přihlouplou) otázku: „Pane Prunere, ale rok vašeho narození 1916 souhlasí...?“ Souhlasil. Jednomu z nejobletovanějších filmových milovníků začátku minulého století opravdu bylo devadesát.

Často jsme se vídali – někdy při pracovních příležitostech, několikrát byl hostem rozhlasového Toboganu, byl kmotrem jednoho z mých pamětnických kalendářů, ale nejraději jsme si dávali schůzky v jedné nejmenované restauraci v centru Prahy. Zprvė tam výborně vaří a zadruhé tam čepují jedno vynikající (nejmenované) plzeňské pivo. A navíc pan Pruner bydlel nedaleko.

Na své roky vypadal opravdu skvěle, dlouho se těšil výborné fyzice, paměť mu dokonale sloužila, vypadal na sedmdesát a ze svého šarmu neztratil

26. února 2009 – společná fotografie v naší oblíbené restauraci, uznejte, že pan doktor nevypadal na třiadevadesát let.

vůbec nic. Řeknu popravdě, jak to bylo – ženám se líbil i v tomhle věku. Věděl o tom a užíval si toho.

Vzpomínám si, že jednou roznášela orosené pivo mladinká servírka. Byla opravdu mladá, proto v panu Prunerovi určitě nepoznala někdejší hvězdu. Když přinesla sklenici a postavila ji před něj, on jí nonšalantně políbil ruku, podíval se na ni okem lovce a řekl: „*Slečno, z vašich rukou mi to pivo bude nádherně chutnat. Děkuji.*“ Servírka odcházela a podlamovala se jí kolena. Přiťukli jsme si, a když svůdník polkl, utřel si pusou od pěny a spokojeně pronesl: „*Je to dobrý, furt to funguje!*“

Je 26. února 2009, před sebou máme další pivo (k velké nelibosti pana Prunera ho přinesl číšník) a já se začínám vyptávat.

🍷 Na několika místech jsem se dočetl, že k prvnímu filmu si Vás Hugo Haas vyhlédl přímo v baru. Co je na tom pravdy?

Je to tak! Já jsem v té době hodně chodil do Lucerna Music Baru. Můj přítel R. A. Dvorský tam totiž hrával se svým orchestrem. Já ho měl rád, příjemně zpíval a jeho kapela hrála nádherným harmonickým způsobem. Žádný divočiny. Ten večer jsem tam byl s miss Československa Marií Drahozalovou. Tančili jsme spolu tango argentino, což bylo něco tak zvláštního a neobvyklého, že všichni lidé odešli z parketu, stáli kolem dokola a tleskali nám. My to měli nacvičené skoro jako varietní číslo.

Na balkóně Lucerna Baru měl stůl trvale rezervován Miloš Havel, strýček pozdějšího prezidenta. Vodíval si tam návštěvy, no a tenkrát tam byl shodou okolností spolu s ním Hugo Haas. Přišli za mnou dolů na parket a řekli: „Poslouchejete, mladej, my točíme film Děvčata, nedejte se! a onemocněl nám herec. My bychom potřebovali, abyste nám tu roli převzal. Budete dělat milence Adiny Mandlový.“ A já povídám: „Jenom dělat?“ Haas na to: „No jistě, vy byste chtěl víc?“ „To ne, ale jen se ptám, jak dalece se mám angažovat...“

Já tenkrát pracoval u táty v továrně na umělé hmoty, a když jsem se ho zeptal, jestli bych mohl filmovat, řekl mi na to: „Ne! Můj syn nikdy nebude komediant!“ Takže když jsem později něco natáčel, musel jsem si pokaždé brát volno z práce.

I přes otcův nesouhlas jsem druhý den v půl sedmé ráno dorazil do Štěpánské ulice k autobusu, který nás měl odvézt na místo natáčení. Kromě mě tam bylo asi pětadvacet děvčat, mezi nimi třeba Jiřina Steimarová nebo Eva Prchlíková, ta později zpívala ve Vídni. No a odvezli nás na nějaký zámek...